

קונטרס

מינות נזרקה בו

בו יבואר שהלוחם נגד עירוב הוא מין וכופר, ואם היה בימי הסנהדרין היו ממיתין אותו, כי אתם באים לעקור תלמוד שסידר רב אשי, ולחלוק על כל הגדולים שהיו עד היום הזה, אותם שמתו ז"ל ואת אשר חיים עד הנה, לבן חזור כך ואל תימוש תורת משה רבינו עליו השלום, (לשון הרא"ש ז"ל).
אתם חולקים על העירוב אבל תדעו שאתם גם כן נושאים, שמינות וכפירה נזרקה בכם רח"ל

שאלה גלוי' להרבנים ובני הכולל, איפה אתם?

איך אתם בני הכולל והרבנים (עבור בצע כסף) **לא מפחדים מדברי הרא"ש והתשב"ץ שהלוחם נגד עירוב הוא צדוקי מין וכופר, והיו ממיתין אותו בימי הסנהדרין?**

זה לשון הרא"ש: כלל כ"א "שרב אחד התנגד לתיקוני המבואות בעירוב והתמרמר הרא"ש מאוד על זה עד שהחרימו ונידו. וז"ל: אני מנדה אותך ואם היתה בימי הסנהדרין היו ממיתין אותך וכו', ... ומצוה לנדותו בכל הקהילות.... וגם ידונו אותו למת כדין זקן ממרא כי אנו חייבים למסור נפשותינו על תורת האלקים ולבער עושה הרעה מקרבנו עכ"ל.

וכן כתב בתשובה אחרת וז"ל:

הכתב ששלחתי לאותו החסר-מוח כו' ואם לא יחזור בו אני מתרה בך ואת כל הקהל שינהגו בו גם נידוי באותו המשוגע... וירחיקוהו ויבדילוהו מעדת ישראל כי דבר זה צריך חיזוק שלא יבא כל שוטה חסר דעת לבטל תורת משה רבינו ע"ה, וכו' עד כאן דבריו הקדושים של הרא"ש ז"ל, ועיי"ש עוד באריכות גדול.

וזה לשון תשב"ץ הגדול (ח"ב סימן ל"ז) על אנשים כאלו, או שהם הדיוטות גמורה הוא, או מינות נזרקה בו, רח"ל.

א. איתא במסכת מגילה דף כד עמוד ב': משנה. האומר איני עובר לפני התיבה בצבועין - אף בלבנים לא יעבור. בסנדל איני עובר - אף יחף לא יעבור. העושה תפלתו עגולה - סכנה ואין בה מצוה. נתנה על מצחו או על פס ידו - הרי זו דרך המינות. ציפן זהב ונתנה על בית אונקלי שלו - הרי זה דרך החיצונים.

ובגמרא שם. מאי טעמא? - חיישינן שמא מינות נזרקה בו. העושה תפלתו עגולה סכנה ואין בה מצוה, לימא תנינא להא דתנו רבנן: תפלין מרובעות הלכה למשה מסיני! ואמר רבא: בתפרן ובאלכסונו. - אמר רב פפא: מתניתין דעבידא כי אמגוזא.

ב. ברש"י מסכת מגילה דף כד עמוד ב': העושה תפלתו עגולה - תפלין שבראשו, עגולה כביצה וכאגוז.

ג. ברש"י מסכת מגילה דף טז עמוד א': האומר איני עובר לפני התיבה בצבועין אף בלבנים לא יעבור מ"ט שמא מינות נזרקה בו.

ד. ברש"י מסכת מגילה דף כד עמוד ב': שמא מינות נזרקה בו - כומרין תלמידי ישו הנוצרי מקפידין בכך.

ה. בבית יוסף אורח חיים סימן נג אות יח ד"ה האומר איני:

ובגמרא מאי טעמא חיישינן שמא מינות נזרקה בו ופירש רש"י שדרך המינים להקפיד בכך.

ו. בית יוסף אורח חיים סימן קכו אות א ד"ה שליח ציבור: ואם טעה בברכת המינין אין ממתניין לו אלא מיד יעמוד אחר תחתיו שמא מינות נזרקה בו.

ז. בשו"ת הריב"ש סימן רכד: ומפרש בגמרא: מאי טעמא? חיישינן, שמא מינות נזרקה בו. והענין הוא: כי היה דרך המינין בימים ההם, להקפיד שלא להתפלל בבגדים צבועים, כי אם בלבנים. וכן, שלא לנעול סנדל בשעת תפלה. ולכן,

חוששין לזה המקפיד באחד מאלו, שמא הוא מהם. ולזה, אף אנו לא נניחהו לעבור לפני התיבה, במה שהוא רוצה. או אפשר: שאף אם לא היה דרך המינין להקפיד, מ"מ כיון שזה מקפיד, במה שאין שאר ישראל מקפידין, חוששין שמא איזה רוח מינות נזרקה בו. ובעבורו מקפיד, במה שאין ראוי להקפיד. ומ"מ, אחרי שאין זה אלא חששא בעלמא, דעת הרב ז"ל, שאין חוששין לו לעולם, ודי לחוש לו לשעתו, באותה תפלה, כמ"ש הרב ז"ל. אבל לא שנחזיקהו במין לעולם, ובתפלה האחרת לא ראינוהו שהקפיד (עיי' בכ"מ ובלח"מ שם, ועיי' ב"י או"ח סי' נג בסד"ה האומר).

ח. בשו"ת תשב"ץ חלק ב סימן לו: **האחד עשר אם יש חשש עבירה בתקוני מבואות [לת"ח]**. ח"ו. אבל הזריז בזה ה"ז משובח אדרבה הם תמהים בגמרא על מי שאפשר לו לתקן ואינו מתקן דאמר"י בפ' הדר (ס"ח ע"א) א"ל רבא בר חנן לאביי מבואה דדיירין בה תרי גברי רברבי כרבנן לא ליהוי ליה לא עירוב ולא שתוף. א"ל מאי אעבוד מר לאו ארחיה אנא טרידנא בגרסאי אינהו לא משגחי ונראה מכאן שאלמלא טרדת הגרסא דרך ת"ח הוא לתקן ומי שלבו נוקפו בזה הדיוטות גמורה היא או מינות נזרקה בו. וזכות גדולה היא למתקן [ובפ"ק] [ובפ"ב] דביצה (ט"ז ע"ב) גבי מערבין עירובי חצרוי ב"יט ואמר"י התם במאן דאורי לאיסורא הויא הוראה לקלקולא משום דמתקלקלי בה רבים ובאים לטלטל בלא עירוב.

ט. בשו"ת שואל ומשיב מהדורה א ח"א סימן קמב ד"ה והנה ביום: **ראוי להעבירו וחוששני לו שאולי מינות נזרקה בו כי איך אפשר לפרוץ בדברי חז"ל והקדמונים ולא עוד אלא דהעייז פניו נגדו ואני קורא עליו מליצת חז"ל לא מסתייע דלא גמיר אלא דמימחא נמי מחי.**

י. בשו"ת אורח משפט או"ח סימן לו ד"ה והרי אנו: **והרי אנו רואים שכשמשנים ממנהגי ישראל ועושים כמנהג**

שמקפידין עליו המינים חוששין עליו שמא מינות נזרקה בו, ומשו"ה אמרי' במשנה מגילה כ"ד האומר איני עובר לפני התיבה בצבועין אף בלבנים לא יעבור, בסנדל איני עובר אף יתף לא יעבור, ואמרי' התם בגמ' הטעם משום דחיישינן שמא מינות נזרקה בו, וכתב רש"י מפני שהאפיקורסים היו מקפידין בכך, וה"ה בני"ד בעוגב האפיקורסים הם מקפידים גדולים בזה מפני שהיא כל מגמתם להדמות להגויים ולצאת מן הדת והאמונה מורשת אבות. ע"כ פשוט שאסור לחקות אותם באין שום הבדל בין ספרדים לאשכנזים. ובתשובת הריב"ש סי' רכ"ד, הובא בכס"מ שם, כתב עוד שאפשר שאפילו אין דרך האפיקורסין להקפיד בזה חוששין שמא רוח אפיקורסות נזרקה בו, כיון שזה מקפיד במה שאין ישראל מקפידין, וק"ו בענין העוגב שכל ישראל הכשרים מקפידין בזה עד מאוד, ואינם נכנסים בשום אופן בביהכ"נ שיש בו עוגב שאין שום היתר להנהיג אותו בבתי הכנסיות באין הבדל בין אשכנזים לספרדים. וזהו כלל גדול בתורה, שכל מה שאנו יכולים להפריש את עצמנו מדרכים המביאים לידי עבודה זרה ולידי מינות דמשכא חייבים אנחנו לפרוש מהם, ועל כיוצא בזה אמרו בירושלמי ע"ז פ"א ה"ג על ענין משתה של נכרים גרדאי שאלון לרבי אסי משתה של נכרים מהו וסבר משרי להון מפני דרכי שלום, א"ל רבי בא והתני רבי חייא יום משתה של נכרים אסור, א"ר אמי אילולא רבי בא הי' לנו להתיר ע"ז שלהן, וברוך המקום שריחקנו מהם. ומזה אנו צריכין ללמוד על כל דבר שיש בו משום שמץ דרכי ע"ז שצריכין אנו להתרחק מזה מאד, וברוך המקום שריחקנו מהם ובחר בנו להיות לו עם סגולה מכל העמים, וזאת היא תהילתינו ותפארתינו להיות עם לבדד ישכון, וידעו כל עמי הארץ כי חלק ד' עמו יעקב חבל נחלתו לעולמים, ובזכות זה יחיש לנו גואל צדק ויבנה לנו כמו רמים מקדשו בהר ציון אשר אהב סלה במהרה בימינו אמן.

מנאי זעירא

יעקב ווייס